

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні
 хто неможе заложити
 Викуп. За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Надходить поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. II. January 1, 1925 №. 1

Року Божого 6053 Січень 1, 1925

ЗМІСТ

Огляд праці за 1924. рік	3
В Америці	7
В старім краю	8
Ісус потішас своїх учеників	8
Господня Вечера	10
Винна Лоза	11
Вечір молитви і слова до розсажування	13
Соборний Намет або Скиня Завіту	14

„Став же я неначе на варті і, стоючи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що повість на мою жалобу.“ — Аввакুম 2:1.

© W.T.B.T.S.

На землі переполох народів у заколоті, як зарезе море та філії [взбудрені, невдоволені маси]. І смертніють люде від страху та дождання того, що прийде на вселену [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стаяється, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викузнення ваше. — Евангеліні: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Сей журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верійські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА,“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорогоцінню кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яна є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обьявилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (віках) не була обьявлена сином людським так, як тепер є вона обьявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становиско не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішенє наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби счіпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно гологу і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога,“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допосовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при перім воскресеню. Толя ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що хотять бути послушні законам і їх вилловяти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артікул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Словакії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільреїсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

УВАГА!

Як вже було заповіджено в 12. ч. за грудень, 1924., що з початком мая с. р. наш брат буде вже в старім краю, як Отець небесний на се дозволить, і відвідає тамтєйших братів і оповість нашим братям по тілу, що зближаєся царство Боже. Тому просимо ще раз братів повідомити о тім своїх рідних і знайомих в старім краю, щоб написали чи то до нас до головної кватирки, чи вам, що желають собі, щоб подати їм правду Слова Божого. Если же брати мають листи від родини, де заявляють, що хотять ближшого пояснення правди, просимо подати нам їх адрес, а брат при спосібности їх відвідає.

ДО ВІДОМА КАНАДІЙСЬКИМ БРАТАМ

Проситьсє Братів з Канади удаватися від тепер у всіх справах впрост на адрес канадїйського відділу:

Watch Tower Bible & Tract Society, 40 Irwin Avenue,
Toronto, Ontario.

Вже вийшла з друку нова книжочка. за котрою Брати все до питувалися, під т. „Пекло“ і скоро тільки буде готова до висилки кождей Збір отримас. Так само книжочки: „Міліони з людей тепер жиючих ніколи не помруть.“ як також „Царство, якого всі бажають.“ Обі сі книжочки потребують ще оправи.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Проситьсє Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Січень-January 1, 1925

Ч. 1

Огляд праці за 1924 рік.

„А по часах тих царств здвигне Бог небесний царство, котре во віки не розпадеться... Воно повалить і поторощить усі (тоді існуючі) царства, а само буде стояти во віки вічні. — Даниїл 2:44.

НА питання учеників: „який (буде) знак Твоєї присутності (другої) і кінця (сего) віку?“ Ісус відповів, що в той час: „встане нарід на нарід і царство на царство і будуть голоди, помір і трясення землі по місцях. Та те все є початок горя [початок породових болів! — в грецькій мові сказано.] ... І буде (тоді) проповідуватись ся евангелія царства (ся добра, радісна, вість о царстві Божім, котре Він, прийшовши, заложить) по всій вселенній на свідоцтво всім народам; і тоді прийде кінець.“

Кождий, що дивиться здоровими очима на світ і слідить уважно за всевітними подіями, бачить, що слова прор. Даниїла і Ісуса Христа сповняються. Всі держави замість до лучшего спішають скорим кроком до своєї певної загибелі, на руїнах котрих Ісус Христос заложить царство Боже, котре буде радістю для людей на землі. Ісус також сказав, що тоді, що в тім часі будуть люди, котрі будуть проповідувати се царство всім народам по цілім світі, щоб світ знав, чому теперішні царства враз з їх несправедливими, діявольськими порядками упадають і мусять упасти, і що потім приходиться царство Боже. Сими людьми є ті, що йдуть слідами Христа, посвятившись сповняти у всім волю Божу. Вони радо сповняють приказ Христа і тішаються славою, яку їм вкратці уділить їх Учитель. Проголошати сю радісну вість о царстві уважають вони за найбільшу ласку для себе. Ні убожество, ні переслідування зі сторони сатани, нічо в світі не в силі їх повстримати від сеї праці. Не велике їх число, але за Божою помічю зістало доконане велике діло. Бачимо, що сам Бог керує сею працею і благословить труди своїх слуг. Тому всяка слава і честь належаться за се Отцю небесному і нашому Господу Ісусу.

ТОВАРИСТВО

Брати зорганізовані в товариство, котре має свій осідок в Брукліні, Нью Йорк. Там є осередок всього життя і праці. Працює їх около 170 чоловіка. Вони мають друкарню, де печатають книжки і часописи на різних мовах, а опісля розпродують по дуже дешевій ціні поміж нарід. Навіть найбіднійший може купити собі сі книжки і довідатися, чого учив Ісус Христос. Хто тільки спізнає, який є добрий Бог і яке щасте приготував Він через свого Сина Ісуса Христа для всього людського роду, сей запалюється такою ревністю в оповіданню сеї любови Божої, що світ не в силі сего собі вияснити. Товариство висилає також досвідчених братів в службу, т. зв. „пильгримів“, котрі йдуть від

міста до міста і покріпляють братів у вірі, закріплюючи їх до ревної праці в службі Христовій. Товариство утримується з розпродажі книжок і часописей і з добровільних жертв від своїх братів і сестер.

Щоб мати маленьке поняття, яку кольосальну працю ся мала горстка людей зробила, пізнати з сего, що за минувший рік напечатали і оправили більше як три і пів мільона книжок і книжочок на різних мовах. Вартових Башт на 9 різних мовах: на англійській, арабській, вірменській, грецькій, італійській, українській, литовській, великоруській і польській випустили в світ більш як оден мільон чисел. Золотого Віку (в англ. мові) більш як оден мільон; прокламацій і розкидок на вклади понад 16 мільонів. Словом, за оден рік в друкарні в Брукліні напечатано всякої літератури понад 24 мільони. Крім сеї більшої друкарні брати по дальших містах мають свої менчі, в котрих печатають часописи і оголошення і т. п.

В нашій мові маємо такі книжочки: „Божий Плян Віків“, „Гарфа Божа“, „День Пімсти“, „Світ в Заколоті Чому? — Ратунок?“, „Царство, якого всі бажають.“ „Пекло, що воно є? хто там є? і чи можна із него видістатись?“ а „Другий Прихід Христа“ і „Намет тінями лучших жертв“ приготовляються до друку.

Розпродажею літератури займаються по найбільшій часті класи-збори і охотники, котрі по своїй звичайній щоденній праці йдуть з книжочками від хати до хати, а також кольпортери.

Праця Господня шириться тепер по цілій вселенній: в Америці, Європі, Азії, Африці і в Австралії. З кождим днем правда о Бозі заточує що раз більші кола і заходить в найдальші закутини. Головно краї, в котрих війна і різні нещастя притиснули людей, привимають радо Слово Боже. Так пр. в Німеччині література розходить ся так скоро, що дві великі друкарні не в силі настарчити, хотяй брати працюють день і ніч. Зі всіх сторін світа чути просьби: дайте більше літератури! Як голодний хліба, або прагнувший води, так бідні народи прагнуть почути правдивого Слова Божого. Сатана, видячи се, уживає всіх своїх сил, підступів і очерчень, щоб люди не довідались правди о Бозі. Головно духовенство всіх віроісповідань ставуло до услуг сатані і всіма силами намагається придусити правду. Як колісь жидівське духовенство, думаючи, що коли убо Ісуса Христа, убо тим самим і правду о Бозі, але не удалось їм. Так знова тепер пробують ще раз те саме учинити теперішні попи в сіх віроісповідань. Та дуже осоромляється! Се не з людьми справа, а з Богом!

Ісус Христос сказав, що тоді, се значить, тепер „*мусить*“ проповідуватись євангелія (царства) між всіма народами.“ (Марко 13:10) І воно так і діється. Всі народи і всі язики переконалися на собі, що їх не научувано правдивої науки Ісуса Христа. Що замість учити їх: любити Бога і ближнього як самого себе, замість учити любови між всіма народами, то їх учили молитися за імператорів і за „благочестиве воїнство“ і загірвали їх до воєн! Словом, вони освячували канони і багнети і війни — знамя диявола! Тому люде, видячи, що духовенство упало жертвою хитрости диявола, прилучуються тепер ко правдивим послідувачам Христа. Брак місця не дозволяє нам описувати подрібно, як шириться правда о Бозі між нашими сусідами: Поляками, Румунами, Уграми, Словаками і пр. Лиш се можемо сказати, що котрі народи пізнали скорше правду о Бозі, як: Румуни, Поляки, і Мадяри, о стільки вони перевисшують нас чисельно. Але як всі так і вони мають одну і ту саму ціль перед собою: любов до Бога і послух Його заповідям і любов до свого ближнього, так також мають одних і тих самих противників: понів католицьких, православних, і протестанських.

ЯК ПОСТУПАЄ ГОСПОДНЯ ПРАЦЯ МІЖ НАШИМ НАРОДОМ?

Наш нарід був довго понижуваній і кривдженій всіма. Не находячи нігде правди, він покладав цілу свою надію на Бога. Як його навчили, так старався Богу служити. Як довго був в старім краю в своїм ріднім селі, не думав він ніколи, чи добре служить, чи ні. Аж як опинився на чужині, коли побачив різні віроісповідання, коли до того став приглядатися лучше життю понів, котрих сам оплачував, тоді став більше застановлятися над вірами. Став розбирати, чи саме так учив Ісус Христос. А коли вибухла всесвітна війна, де міліони „християн“ стануло до брато-убийчої різни, тоді отворилися йому очи. Він побачив, що різні попи не різнилися зовсім між собою, ані від звичайних людей. Тоді пізнав, що у них нема правди. І став шукати. Христос сказав: хто шукає, той знаходить. Так і тут.

В КАНАДІ

Найскорше пізнали наші люде правду в Детройт, а рівночасно в Канаді у Вініпегу. З початку одиниці а опісля що раз більше число. З часом Вініпег став наче осередком, звідки розходилася правда о Слові Божім на всі сторони. Там виходили періодичні часописи: „Голос Правди“ і „Світло Правди.“ Тепер у Вініпегу є поважне число братів у правді. Другим з ряду щодо числа є Вакав і околиця. Словом в Канаді правда о Слові Божім робить великі поступи. Братя чуються духово добре і є ревні у праці. Від часу до часу з'їзджаються на конвенції. Сего року мали дві великі конвенції, одну у Вакав, Саск., де було присутних понад 250 братів, а другу у Вініпегу, де було присутних понад 300 братів. Там приняло символ цілковитого посвячення себе Богу понад 50 осіб. Між ними було кількоро в поважнім віці.

ПОДОРОЖ ПО КАНАДІ

По конвенції оден брат з Сполучених Держав відвідав місцевости, де перебувають наші брати і давав пу-

бличні виклади. Люде прислухувалися з увагою. З лица їх мож було читати, що в їх серцях ставало лекше, коли почувли правду о Бозі і його великім і краснім пляні спасення людей, котрий Він виконає через свого Сина Ісуса Христа і його Церкву. Брати з своєї сторони подбали о все потрібне. Винаняли за свої гроші галю, рознесли оголошення і серед сильних морозів йшли нераз пішки кілька миль або їхали саньми, щоб своєю участю і співом звеличати сю хвилю.

Не багаті там брати на достатки сего світа, бо мороз зварив на них пшеницю, картопля висхла а овес померз, та за се вони багаті любовю до Отця небесного і ревностю до справи царства Божого. Ми віримо, що Отець небесний нераз досвідчає своїх дітей, чи будуть всегда йому вірні. Тому Ісус заохочує: „Хто побідить, дам йому сісти зо мною на престолі моім.“

Не обійшлося, щоб диявол не робив трудностей. Однак о много сильнійший Той, що є за нами, як той, що є проти нас. В одній місцевости С. піп підпоїв своїх людей, щоб криком перешкодили виклад. Коли кілька п'яниць (отцеви 70 літ а синови около 40 і ще кількох) своїми п'яними криками не давали голосити науки, тоді охочі слухати Слово Боже в ночі серед морозу поїхали до другої галі, віддаленої 12 миль, і там з увагою вислухали викладу, котрий закінчився о 1-ій годині по півночі. Присутних було 80 чоловіка.

В иншій місцевости підбунтовані шкільні тростіси зажадали за галю великої суми, 10.00 за вечір, але брати і се дали, коби тільки дати людам нагоду почути правду о Бозі. Тоді тамті стали страшити, що на мітинг прийдуть і їх попи, оден католицький, другий православний, і стануть в обороні своїх вір. Але, як прийшов вечір, оба попи знайшли для себе вимівку і не прийшли. Їх поведенне дало людам багато до думаня.

Взагалі попи боляться ставати до диспути. Знають, що не оборонять своєї науки. Як стрітять брата, що колись був найвірнійшим парафіянином, то втікають; боляться, щоб не запитав його о що. Часами, як не можуть, знаходяться в дуже прикрій ситуації. Одного разу брат, їдучи залізницею, сів коло лопа і став його питати. В своїх відповідях піп так замотався, що на кінець завстиджений, що не знає, чого учить св. Письмо, сидів і дивився у вікно, мовчав і не відповідав — а втічи не було куди. Справді, страшний се суд для них, коли бувші ученики завстиджують і примушують до мовчання своїх учителів! Недалекій той час і він вже тепер є, як люде сізнають, чого учив Бог через свого Сина Ісуса Христа і Апостолів і Пророків, і тоді всім церковним системам, а найбільше католицькій римській церкві прийдеться випити се, що давно предсказав Ісус Христос устами святого євангелиста Йоана, як про се сказано в книзі Одкриття в головах 17. і 18.

* * *

ЩО ПИСАВ МОНАХ 15 ЛІТ ТОМУ?

Щоб хто не закинув нам, що пишемо се тільки ізупередження до неї, наведемо слова одного католицького монаха з календара „Місіонара“ за 1910. р., виданого в Жовкві. Він то саме говорив 15 літ тому. Кождий

католик повинен уважно перечитати, що він писав о судбі, яка спіткає римську церкву. Слова його мають для нас подвійну вагу. Чому він таке писав, пояснити сего не можемо інакше, як тільки тим, що між попами і монахами є деякі чесні одиниці. Вони бачать, куди зайшла католицька церква і другі віроісповідання, і тому чи то приватно в розмовах, чи если пощаститься йому мати приступ до часописи або тим подібного, тоді напише правду, неначе хоче остеречи. Тільки слова перестороги такого попа чи монаха не находять послуху у висших властей. І все йде до призначеного кінця!

СТРАШНИЙ СУД

На стор. 79. в артикулі: „Страшний Суд“, сей монах описує, який буде той суд. А на стор. 81. ставить питання: „Коли ж буде той страшний суд?“ Між иншим таке слово в слово пише: . . . „Ніхто з нас не може бути певним, коли то страшний суд наступить. Але таки багато з св. Отців догадуєся. Они так кажуть: Як сотворене світа тревало шість день, а сегого дня Господь Бог спочив по своїй роботі, так само небесний Отець по шістьох тисячках літ, нібито шістьох днях, спічне і не буде вже більше заховувати сего світа. Се здогад святих. В нім певности нема. І хотия тисяч літ в очах Божих є як оден день вчерашній, то хто там знає, чи по упливі шість тисячок літ від сотвореня світа, не наступить страшний суд“ А той здогад святих Отців потверджає оден Архиепископ Арднікенський, св. Малахія. Якже-ж він говорить? Ось в своїх письмах предсказує наперед усіх римських папів, що до кінця світа будуть по собі наступати. Та не лиш предсказує. Він ще вчисляє до одного і пророкує, чим кождий буде відзначатися в своїм житю. По пророцтву св. Малахії мало би ще жити вісім Петрових наслідників, а послідний з них мав би називатися Петро 2. (другий)“ [Отже по словам сего пророцтва булоб ще тільки пять.] Але про найважнішу річ з сего пророцтва не мав вже відваги писати. В тім пророцтві сказано, що римська католицька церква буде тоді серед анархії знищена до нащаду! І Христос стане судити. . .

Дальше, сей монах описує знаки, „які попередять сей суд: „Ось перший знак буде той, що усім народам на світі має проповідатися св. Євангеліє. [Грецьке слово: євангеліє означає: добра вість] Воно і тепер вже широко і далеко знане, але то ще не досить. На землі є ще багато людей, так на півночі як і на полудні, що в поганьстві живють, що нічого не знають з Христової науки. Отже заким наступить кінець світа, мусять усі народи пізнати правдивого Бога, мусять довідатися і за ті правди віри, що до спасеня доконче потрібні.

ЩО ПРИЗНАЧЕНО, НЕ МИНЕ!

Тепер слідує найважніша річ: „А другий знак перед страшним судом буде такий: Велика ненависть розпалить людей, повстане брат на брата, повстануть війни, спадуть на Християн (але тільки на правдивих!) — наша замітка) тяжкі переслідуваня, святу Христову Обручницю, католицьку церкву будуть роздирати розлючені вороги, а велике місто, то місто могутче, той святий Рим, огнем спалять.“ — І на потверженне своїх

наводить Одритте св. Йоана голову 17. і Матея 24. Іншими словами хотів сказати, що св. Йоан потверджає його слова.

ЩО ПИСАВ СВ. ЙОАН О КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ?

Возьмім тепер до рук книгу Одриття або Обявлення і погляньмо до 17. голови, що там написано?

Читаємо: „І прийшов оден з семи ангелів, що мали сім чаш, . . . і сказав мені: Ходи, я покажу тобі суд над великою розпустницею (Блудницею), що сидить (панує) на многих водах. З нею розпустували царі земні і вином розпустности її впивались живучі на землі. І повів мене в дусі на пустиню, і я побачив жінку, що сиділа на звірі червонім повнім богохульних імен, в котрого сім голов і десять рогів. А жінка була з'одягнена (в порфіру і кармазин) в одяжу філіотової і червоної краски, і була озолочена золотом і дорогоцінними камями і перлами і тримала золоту чашу в своїй руді наповнену мерзостями і нечистотою її розпустности. А на чолі її написане імя: Тайна, Вавилон великий, Матір розпустниць і мерзенностей земних. І бачив я, що жінка була п'яна від крови святих і від крови свідків Ісусових. А я, коли се побачив, дивувався великим дивом. І сказав мені ангел: Чому дивуєся? Я скажу тобі тайну сеї жінки і звіра, котрий її носить. . .

Звір, котрого ти бачив, був і вже нема його, і має він вийти з безодні тай піти в погибель. [Се сатана, диявол, що буде знищений.]

Сім голов (на звірі) — се сім гір, на котрих сидить жінка. . . Десять рогів, . . . се десять царів, котрі . . . приймуть власть як царі на одну годину з звіром. . . Ті будуть воювати з Агнцем, але Агнець побідить їх; бо Він є Пан над панамі і Цар над царями, а ті, що з Ним, є покликані, вибрані і вірні.

Води, котрі ти бачив, де сидить розпустниця, се люди і народи, племена і язики. . . А десять рогів, котрі ти бачив на звірові, сі знемайдуть розпустницю і спустошать її і обнажать її і тіло її з'їдять і спалять її огнем. Бо Бог вложив в їх серця, щоб сповнили його волю. . . А жінка, котру ти бачив, се місто велике (Рим), що має власть царську над царями.“

Отсе є зміст сеї 17. голови Обявлення або Одриття св. Йоана, на слова котрої сей монах вказує, як на доказ, що католицька церква буде до нащаду знищена.

Розберім тепер добре, що ми там знайшли:

Бачимо там жінку, розпустницю, убрану в дорогу одіж; сама розпустує і так само научила своїх дітей. Розпустницею є ся, що живе неморально і продає себе за гроші. Та не диво, що вона мала дорогі і золоті одяжі окрашені перлами і дорогими камями, бо сказано, що вона з ким будь не розпустувала, а з самими царями, найбагатшими людьми в світі. Ангел сказав, що ся жінка від крови святих і від крови вірних учеників Христових була аж п'яна. Видко дуже мусила їх переслідувати і багато з них поубивала. І дальше, поясняє, що ся жінка се в дійности царство, котре при-

писує собі власть над світськими царями, з котрими від часу до часу блудувала!? Ангел пояснив далі, що сю жінку, розпусницю, і навіть самих світських царів носив на собі червоний звір, або сам диявол; і що на кінець царі земські стануть воювати з Агнцем, але Він побідить їх, і тоді розгнівані вони кинуться на ту розпусницю і знищать її до чиста! Але і самого звіра, з богохульними іменами, не стане також!

В ЧІМ МОНАХ МИЛИТЬСЯ?

Сей монах пише, що ангел, говорячи в сій 17. голіві Одкриття о тій жінці розпустниці, мав на думці „святую (?) католицьку церкву.“ Так справді! І ми годимося з твердженнями сего монаха. Католицька церква називає себе часто „матерю других церков або дочок,“ і також приписує собі власть панувати над царями і королями цілого світа. Папа вважає себе вищим щодо влади понад всіх царів і королів. Отже справді є царством, як ангел сказав. Але з тим, що монах сказав, що католицька церква є обручницею або нареченою Христа, — з тим вже ніяк не згодимося. Ангел виразно називає її: *розпустницею*. А ми віримо, що Христос не назвав би своєї нареченої, своєї Обручниці розпустницею. Ніколи! В тім то як раз криється ціла тайна. Розпустницею називаємо таку, що обіцялася бути вірною одному, а описли бігає і розпустає з кожним, хто її заплатить. Хотяй римська католицька церква називає себе „обручницею,“ то сам Христос назвав її невірною Йому і розпустницею! Если пригадаємо собі, чого Ісус вимагав від своїх учеників, так бачимо, що католицька церква вже давно покинула Христа, а вибрала собі світ, полюбивши мамону, почеси і славу у світі. Папи, кардинали, єпископи і т. д. лиш думають о почесях сего світа, і хто їм віддає сі почеси або мамону, тим вони будуть служити. Як поступала сама „матір,“ так само поступають її дочки, протестантські церкви, котрі з неї народились або відпали. Вони разом творять: великий Вавилон, або велике релігійне замішанне. Так католики, так православні як і протестанти говорять, що тільки їх віра найліпша; що тільки в них можна найти спасенне. Але як прийде що злого робити, от як убивати брата брата на війні, палити людську працю і убивати поневинних, тоді ті самі попи різних віроісповідань стають рамя в рамя і заохочують жовнів: вперед! на ворога! за нашу отчину і за віру! А люде, бачучи се, покидають зовсім віру в Бога і кажуть: вони всі однакові! У них нема правдивої науки ні віри Ісуса Христа, а саме замішанне, правдивий Вавилон!

Хто знає історію католицької церкви скільки вона поубивала святих і вірних послідувателів Христових, котрі важилися стати в обороні науки Ісуса Христа і сказати слово критики на її беззаконня, сей не здивується, що ангел сказав, що ся блудниця була аж п'яна від крові святих. Жертв „святої інквізиції“ не можна нічим виправдати. Кров тих мучеників є на руках католицької церкви.

ПРИЧИНА УПАДКУ

Чому-ж до сего дійшло? Ангел дає поясненне. Каже, ся жінка сиділа на звірі, що мав багато богохульних

імен, і що він її носив. Сим звіром се ніхто инший, а сам сатана, диявол. Він носив на собі також царів, або мав під своєю рукою царства сего світа. Не без причини Ап. Павло називає диявола „богом сего світа.“ Він сам, станувши перед Ісусом Христом, признався, що має власть над царствами сего світа. „І показав Ісусови всі царства вселенної в одну хвилину і каже Йому диявол: Тобі дам власть отсю всю і славу їх, бо мені передано, і кому я схочу, дам її. Если отже Ти мені поклонишся, то все буде твоє.“ (Лука 4:5-7) Але Ісус відкинув його пропозицію. Та не так учинила католицька церква. Вона не хотіла чекати на Христа. Не хотіла терпіти з Ним, щоб отримати від Него нагороду і статись його Женою. Вона послухала підшептів диявола і упала. Стала невірною Христу; покинула Його і продалася другим; сталася розпустницею.

Ап. Павло в 2. посланню до Солунян 2:3-12 писав, що вже тоді за його часів „ся тайна беззаконня“ почала вкрадатися. І наперед писав, що се „беззаконне“ або „блудництво“ станеться за *справою* сатани і дійде так далеко, що „засяде як Бог,“ або буде показувати, що має таку силу і власть, як сам Бог; як кожний папа римський, його єпископи і попи публично сим величаються! Та апостол каже, що при своїм другим приході Господь Ісус уба „сю блудницю“ духом уст своїх. Правда і зрозумінне, що Він вже є вдруге присутний так вплив на людей, що „ся розпустниця, ся матір блудниць“ буде знищена до чиста. Щасливий той, хто завчасу послухає голосу Божого: „Вийди з неї, народе мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її і не прийати вам кар її. Бо її гріхи дійшли аж до неба і згадав Бог неправости її“ (Одкриття 18:4,5) — і покине її.

ЧОМУ ПОПИ ПОСЛУГУЮТЬСЯ БРЕХНЕЮ?

Попи бачать і знають, що на оборону своєї науки не мають аргументів, тому, щоб затримати людей при собі, видумують на нас різні брехні. Так підсувають нам, що учимо про кінець світа і дату світа відсуваємо з року на рік. І також, що учимо, що панованне Христа вже кінчиться, а наступає панованне Ізраїля. Хто читав коли або читає наші книжки або сей журнал, сей знає, що ми сего не учимо, ані ніколи так не учили. Боже Слово учить, що земля буде стояти на віки. Отже і ми також так учимо. Під словом „світ“ розуміємо існуючий, суспільний порядок, лад. Даліше учимо, що Христос що й не переняв власть в свої руки. А чому-ж католик „Місіонар“ з Філадельфії пише інакше? Бо брехня се його хліб насущний. Він брехни служить і правди не буде писати, хіба що був би змушений. Щоб одурити інтелігентних людей попи беруться другої брехні. Страшати, що наша робота є шкідлива для українського народа з огляду релігійного як і національного. Если під релігією маємо розуміти католицьку або православну або протестантську віру, котрі дозволяють на братоубійчій війні і ще їх обороняють і захвалюють, і під покривкою релігії видурюють від людей послідний цент, тоді ми є ворогами таких релігій. Але, если під релігією хочемо розуміти науку Ісуса Христа і Апостолів: любити Бога цілим серцем а ближнього як самого себе, і се визнавати не тільки устами, але оказувати

ділами, тоді ми є найбільшими оборонцями єї. Задля сего то уважають нас за своїх ворогів всі поли: католицькі, жидівські, православні і протестантські.

ЯК ДОСЛІДНИКИ БІБЛІЇ ВІДНОСЯТЬСЯ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ СПРАВИ?

Як послідної дошки ратунку поли хапаються і страшать інтелігенцію, що ми шкодимо національній справі. Але як і чим, сего не кажуть. На сей закид хочемо дати виясненне. Нашого брата, що відвідував Канаду, запросила до себе наша інтелігенція одного майже українського місточка. Присутні були: професори, учителі, урядники, банкові, доєр-адвокат і піп, перебраний по цивільному. Розбиралося питанне, як дослідники Біблії відносяться до національної справи. Наперед брат пояснив, що теперішні віри: католицька, православна, чи протестантська не є спеціальною вірою приналежною тільки до одної нації, але що се віри інтернаціональні. Кожда народність може приняти сяку або таку віру, одну або і більше вір, як се є у Мадярів, Чехів, Німців або Англіїців. Ту саму католицьку віру ісповідуєть Українці в Галичині і на Прикарпатській Русі, що і Поляки або Словаки. Те саме є з прочими вірами. Кожда з сих вір є о стільки національною, о скільки єї визнає яка народність. З природи річи кожда віра є інтернаціональна, між-народна, і такою повинна остати. Если поли кричать і називають яку з тих вір національною, то говорять лож, і мають на думці лиш себе самих і свої кишені. Кожда з дотеперішних знаних нам вір має за собою сумну історію. Пригадати тільки як Поляки ширили кат. віру на Україні, як кат. церква поступала в часі „святої інквізиції“, як православне душило всяку вільну благородну думку, або як протестантизм поступав в Швайцарії і т. д. Увесь сей пролив крови се найлучший доказ фальшивости сих вір.

Дотеперішні віри не служили ніколи загалови, але одиницям. Доказом сего минува вєсєвітна війна. Ніхто з них не станув в обороні загалу. До сего катол. і православна церква ще пригнітали духа народа, і там де вони мали найбільшу силу, там панувала найбільша темнота. За примір сего нехай послужить Іспанія і Росія. Сі віри були тільки добрі в будинку церковнім, а поза будинком були мертві, без овочу. Теперішний стан вєсєго „християнського світа“ потверджає се найкраще. Ми уважаємо майже вєсєх попів за лїнєвих трутнів, що тільки обдурюють нарід своїми науками і церемоніями, а нічого їм не дають. Сей елемент научений служити вірно і Австрії і Росії і Польщі і кождому, хто їм платить, тільки не Христу! Не без причини Ісус Христос назвав сей систем „блудництвом.“

ЯК МИ СТАРАЄМОСЯ ДОПОМОЧИ СВОЙОМУ НАРОДОВИ, ЯК І ВСІМ НАРОДАМ ВЗАГАЛІ?

Наша віра опирається на науці Ісуса Христа і Апостолів, котра звучить: „Маєш любити Господа Бога цілим серцем а ближнього твого як самого себе.“ Ближнім нашим є кождий чоловік всякої раси або мови. Я не смію за всяку ціну зробити кому яку будь кривду. Если би прийшло, маю скорше сам перетерпіти, а крив-

дити другого не буду. Уважаємо, що кождий чоловік має таке саме право до існованя, що і ми; бо за вєсєх умер наш Спаситель. Ми віримо, що тепер надходить сей час, де слово Ісуса Христа буде *царським словом для вєсєх*. Бо Він сам вже обняв власть над світом; і вєсє народи, если підчиняться Йому, будуть як брати, неначе одна велика родина, і заживуть гараздом і вічним життем на землі; а непослушні будуть вигублені. Сю науку проповідуємо між *вєсєма народами і племенами*. Ми вибиваємо *вєсєм народам з руки меч а з серця ненависть*, а вливаємо їм любов до Бога і любов до ближнього, а до рук даємо корисну працю.

Войовничий націоналіст, не застановившись добре над повисшими словами, закличе зараз: „Як т а к будемо поступати, то наші сусіди знищать нас і слїду з нас не остане. Ми мусимо боротися аж до *загибелі!*“ — Його послідне слово є правдиве, але початок ні. Если би ми проповідували се братолюбє тільки між нашим народом, если-б ми научали не воювати тільки між своїм народом, тоді може сусіди з'їли б нас. Але так не є! Ми рівночасно і в далеко більшій мірі проповідуємо сю правду, сю науку Христа і Його царство між нашими сусідами: Поляками, Румунами, Мадярами (між большевиками не можемо, бо не впускають нашої літератури!); або иншими словами вибиваємо меч з рук наших сусідів, з чого кождий член своєї нації повинен прийняти се з найбільшим вдоволеннем. Ми віримо, що кождий націоналіст, котрий щиро бажає щастя своему народови, як і вєсєм людям, заплєсне нам в долоні, і доложить вєсєх сил, щоб ся ідея царства Христова опанувала цілий світ. Ся ідея, ся наука царства Христова є така взнесла і люба, яким є сам Ісус Христос, Син Божий! — А однак вєсє поли найбільше її поборюють! Чи не дивно?

Заслїплєні ненавистю люде на жалє вибирають ще меч, а за тим йде: біль, плач і руйнованне, і не бачать, що се провадить вєсєх до загибелі. Так! до сего йде! Ще буде таке горе, якого люде не переживали від початку світа. Але наші слова не будуть даремні. Люде, будучи в найбільшій нещастю, згадають наші слова, але також пригадають собі вєсєх тих, що бунтували їх проти нас. І тоді відплатять їм вдвоє! Сповнять тоді слова Божі: „Віддайте сїй розпустниці так, як вона вам віддавала, і віддайте їй подвійно по ділам єї; в чашу, в котру вона наливала вам, налійте їй удвоє.“ — Одк. 18:6

Вєсєя присутна інтелігенція вислєхала з заїнтересованнем слів брата і на відходнім пожелала вєсєм дослідникам Біблії, щоб взялися ще до усильнійшої праці, котра принесла би найкращі і скорі успіхи вєсєм.

Кождий починає бачити, що дотеперішний устрій зі своїми науками мусить соромно провалитись. Бо надходить царство Христа зі своїми благословєннями для живих, як і для померших.

* * *
В АМЕРИЦІ

Правда о царстві Христовім поширилася також досить сильно між нашим народом в Сполучених Державах Америки. Де тільки живе наш нарід вєсєди дійшла до него

вістка о царстві Христа. В деяких містах як: Шікаго, Клівленд, Акрон, Філадельфія, Мілвід, Детройт, в сгронах Пітсбурга, Нью Йорку і в многих інших містах знаходиться поважне число братів і сестер, котрі по щоденній праці йдуть і несуть дальше сю радісну вість (евангелію), що приходить царство Христа.

В сім році окрім загальної великої конвенції в Коломбос було також кілька своїх конвенцій, як в Шікаго, Детройт, Акрон, в Філадельфії, в Нью Йорку і в Клівленд. Всюди брати збиралися в великім числі, і ще із більшою охотою до праці роз'їжджалися домів.

Правда о царстві Божім зайшла аж до Аргентини і до Парани в Бразилії, а навіть до Африки між утікачів з України.

В СТАРІМ КРАЮ

Та найбільше потішаючим буде для всіх знати, що правда розійшлась між нашим народом в старім краю. Вчисляти місцевости або повіти, шкода. Скорше повинні нас запитати, чи є такий повіт в Галичині або на Буковині або на Угорщині, де люде не чули б о царстві Божім. Сміло можемо відповісти, що нема. Зразу звичайним оком не видиш, як не видко зерна, що посіяне в полю. Дивишся на поле, не бачиш нічого, але виходиш за кілька днів, а воно ціле зазеленілось. Так і тут. Слово правди посіяне всюди. Перестрашені попи роблять місії за місіями, страшать людей, цькують свѣтські польські власти проти наших братів, проти свого таки народа. Але все надармо. Чим більше ворожо виступають, тим більше правда шириться. Люде говорять собі: чому, як повсталала всесвітна війна, чому

тоді попи не уряджували таких місій проти війни? Не зазнавали б ми нині таких прикрих часів. Та попи тішилися з війни. Казали собі: з живих немаємо доходів, довго чекати на їх смерть, а так лучше. Много поляже на війні, а позіставші вдови і сироти від уст собі і своїм дітям відіймуть, а нам принесуть на молебні, на пахлади або на службу за небіщиком, і дохід готовий! Тому люде, бачучи се, відвертаються від них. Видять, що їм не розходиться о вівці, але о вовну і о молоко з оведь.

* * *

Обовязком кожного брата і сестри нести дальше світло правди Слова Божого і вість про царство Христа, де запанує правда, справедливість, любов всіх до всіх і життє вічне. Де „судити буде Він народи і картати буде многих людей: і перероблять мечі свої на лемеші (плуги), а списи свої на серпи, і не буде народ на народ меча підіймати, та й не буде більше вчитись воювати.“ „І подоштана буде смерть по всі віки і повтирає Господь сльози з усіх лиць, і здійме ганьбу з своїх людей по всій землі. — от так говорить Господь.“ — Ісаїя 2:4; 25:8.

„І я Йоан, бачив святе місто, Єрусалим новий, що сходило з неба від Бога. . . . І учув я грімкий голос з неба . . . : Отсе мешканне Бога з людьми, і Він буде мешкати з ними; вони будуть його народом . . . І обітре Бог всяку сльозу з очей їх, і смерти уже не буде, ані плачу, ані зойку ані болів уже не буде . . . Ото творю все нове . . . Напиши: бо слова сі правдиві і вірні.“ — Одкритте 21:2-5.

ІСУС ПОТІШАЄ СВОІХ УЧЕНИКІВ

СПАСЕННЄ МОЖНА ОТРИМАТИ ТІЛЬКИ ЧЕРЕЗ ОДНОГО ХРИСТА — БОГ ПОКАЗАНИЙ В ІСУСІ — ТОЙ БУДЕ БЛАГОСЛОВЛЕНИЙ ХТО ЗАХОВУЄ ЗАПОВІДИ.

„Я є дорога і правда і життє: ніхто не прийде до Отця, як тільки мною“. — Йоан 14:6.

Евангелист Йоан записав найдокладніше слова Ісуса, які він сказав послідного вечера. Але він нічого не пише о пасхальнім агнці, котрого споживав Ісус з своїми учениками. Він оповідає, що Ісус устав від вечері правдоподібно, ще заким зачали їсти, скинув з себе верхню одіж, взяв рушник, підперезався і став обмивати ноги ученикам.

Як же пообмивав їм ноги взяв свою одіж, сів знова і сказав їм: Чи знаєте, що я вам зробив? Ви називаєте мене учителем і Господом, і добре кажете, бо я ним єсьм. Коли ж я помив вам ноги, Господь і Учитель, то і ви повинні оден одному обмивати ноги. Бо я дав вам приклад, щоб, як я зробив вам, і ви чинили так. Істинно глаголю вам: слуга не є більший від пана свого“.

Опісля сказав їм, що Він мусить їх лишити. Учувши се, апостоли настрашилися, бо додав, що де Він іде, там вони тепер не можуть іти. Петро, сумніваючись сьому, каже: Господи, куди йдеш?.. Чому не можу за Тобою йти тепер? Душу мою (життє моє) за Тебе положу“. (Йоан 13:36,37) Ісус знав, що Петро говорить

з доброго серця, не знаючи тільки, який він слабій. І тому відповів йому, що не мене ніч, а він три рази його відречеться. Ісус мусів відійти до свого Отця, але мусів мати певних свідків. Правда Він дав їм заповідь, щоб любили себе взаїмно, так, як Він їх полюбив. Всіх мала лучити любов до Него, кождий з них повинен мати такого духа, що і Він.

Сеї отже ночі найважнійшої хвилі пожиття з ними, Ісус уважав за потрібне подати їм науку покори і показати їм, що надармо з собою сперечаються і завидують, один одному, хто буде більший в царстві. Сеї так же ночі Юда поступив собі з Ісусом в найогіднійший спосіб. Та Ісус знаючи ціль Божу, був в силі взнестися духом висше, і промовив до засумованих. „Нехай не трівожиться серце ваше“. (Йоан 14:1) Він знав, кого вибрав. (Йоан 13:18). Він говорив до них, як до своєї церкви. Слова, звернені до них, відносяться також до всіх, що вірують в Него через них. — Йоан 17:20.

Правда, Ісус обіцяв, що духом буде всегда з своїми учениками; але вони мусіли повістати на світі самими,

як і Він був сам, і міг розмовляти з своїм Отцем тільки молитвою. Слова Ісуса сказані до апостолів можуть бути заповітом для Його Церкви. Через своїх учеників Ісус оповів Церкві, яке становище Він займає, і що він завжди дбає про неї. Він не лишить їх сиротами і прийде знова і прийме їх до Себе.

Перед своїм відходом Ісус уважав за конечне пояснити своїм ученикам, яке є його відношення до Отця. До сего часу Він сказав їм, що він є Христом, (се грецьке слово), Помазанником Божим або Месією. Ісус завжди заявляв, що діла, які Він творив, ділав за силою Бога Отця і що Він у всім сповняє Його волю. (Лука 11:20; Йоан 10:36) Він сказав їм, що Він є хлібом життя.

Але тепер Ісус станув на висшій ступені. Доси ученики думали о Нім тільки, маючи на думці земські річч, іменно о Царстві Божім над Ізраїлем і над Погонами, котре досягнеться через Ізраїля. То тепер Він хотів отворити їм очи на річч небесні і на небесне життя, де Він займе найвизначнійше місце по правіці свого Отця. Отець дав Йому все в його руки. (Йоан 13:3). Тому каже їм Ісус, щоб вірили в Него, як доси вірили Богу; бо Бог так зарядив, що ніхто не прийде до Него тільки через Ісуса. Тому Ісус хотів їм дати знати, що в домі Його Отця, в тім духовім світі, де, як вони знали перебуває Бог з своїми ангелами, Він, їх любий Учитель, займе там дуже високе становище сили і власти, подібно, як Він тут займає між ними..

Доси ученики думали, що вони будуть займати на землі почетне становище в тім царстві, о котрім Христос так часто навчав, і що будуть вічно жити в нім. А тут Ісус говорить їм о оселях, о мешканнях, куди чоловікови не можна дістатись; говорить о оселях не збудованих людськими руками. „Йду наготовити місце вам,“ сказав Ісус. Тими словами хотів їм сказати, що Він сам постарается, що вони помімо своїх немочей і браків дістануться до його слави, „щоб де я, і ви там були.“ (Йоан 14:3) І додав: „А куди я йду, ви знаєте, і дорогу знаєте.“ Та Тома сейчас відозвався і каже: Не знаємо куди йдеш, ані дороги не знаємо. І тоді Ісус сказав йому так ясно, як ще ніколи: „Я є дорога і правда і життя.“

Хто приймає Ісуса, само собою, бачить *дорогу* до Бога; тоді також знає *правду*; а Бог постарается о се, що такий ввійде в життя, котре йому дасть через Ісуса. Ніхто в ніякий інший спосіб не може знайти Отця, як тільки через Ісуса, если прийме Його, як про се говорить в Слові Божім, за одиноку надію спасення, а його смерть за єдине средство, за поміччю котрого мож приближитись до Бога і отримати відпущенне гріхів. — Діяння Апостол. 4:12.

Тоді Ісус дав виясненне о собі самім, кажучи: „Еслиб ви мене знали, то і Отця мого знали-б. І від нині ви пізнали Його і увиділи Його.“ На се Филип сказав: Покажи нам Отця, то і буде з нас. У відповідь Ісус сказав: „Хто видів мене, видів Отця, як же ти кажеш: покажи нам Отця.“ (Йоан 13:9) Сих слів вхопилося віроломне духовенство і накручує їх немилосердно до своєї науки, що ніби то сими словами Ісус сказав, що

Він і Отець є одна і та сама істота, одним і тим самим еством або особою. І, що Бог Єгова, котрий перебуває в неприступнім світлі, котрого чоловік ніколи не видів, ані видіти не може (1. до Тимотея 6:16), що Він ходив по Галилеї як чоловік Ісус, терпів недостаток і переслідування. Але всі діла Ісусові, всі його молитви до Отця, і те, що Він сказав виразно: йду до Отця мого, показує наглядно, що Він а Отець були особними ествами, особними особами; що Отець перебував в небі, а Він був на землі. „Йду до Отця, бо Отець мій більший є, ніж я.“ — Йоан 14:28.

Та віроломне духовенство перекрутило ясні слова Ісуса і поставило свою фалшиву і богохульну науку о „тройці.“ Ісус прийшов з неба на землю навчити людей о своїм Отці і показати їм, яким Отець є. Бо навіть Жиди не знали свого Бога. Тому Ісус прийшов показати своїм характером і правдою, який є Бог. (Йоан 1:14) „Християнство“ теперішнє каже, що воно знає більше о Бозі, чим знали Жиди; але по правді воно дуже мало знає о характері Божім.

Ісус сказав, що діла, які Він чинив в імені Отця (се зн. за силою Отця) будуть чинити також його ученики, і ще більші діла будуть вони ділати, бо Він йде до свого Отця. А се тому, що перед ними отвориться ширше поле до діланя, і тому діла будуть більші. Щоб се досягнути, вони мусять бути в тіснійшій злучі з Богом. Ісус сказав, що йде до Отця, від котрого походить всяка сила і поміч до добрих діл, і що, если хто попросить Його о що в імя Ісуса, станеться се, щоб Отець міг прославитись в Сині. Крім сего Ісус приобіцяв, що Він буде молити Отця за ними, і що на його просьбу Отець дасть їм иншого помічника або утішителя, котрого пізнійше назвав Божою силою, святим духом і духом правди. — Йоан 14:26,17; Лука 1:35; 24:49.

ТОЙ БУДЕ БЛАГОСЛОВЕННИЙ, ХТО ЗАХОВУЄ ЗАПОВІДИ

Святий дух, котрий вони опісля мали отримати, мав пригадати їм все, що Ісус говорив їм, щоб могли заховати Його слова і заповіді. Але се мало бути більше, чим тільки відсвіженне памяти. Се мало бути в них духом правди так, щоб могли висказати правду і чим раз більше взростати в правді. Ісус запевнив їх, що не лишить їх сиротами, але що прийде знова до них. Так само сказав, що хто буде заховувати його заповіді і оказувати ділами, що він любить Ісуса, такого полюбить також Отець; і Отець і Син придуть до такого і замешкають в нім. — Йоан 14:23.

Щоб їх ще лучше потішити, Ісус сказав: „Упокій мир оставляю вам, мій упокій даю вам.“ І додав: „Не такий, як світ дає, але я свій даю.“ (Йоан 14:27) Часто случается, що хтось лишає або записує комусь в завіщанню якусь річ або дає дарунок, але ся річ не дійде до властивого спадкоємця. Та не так мається річ з Ісусом. Він з небес подбає, щоб кожний, хто його любить, отримав се, що приобіцяв. І знова заохотив їх, щоб не сумували і не боялися. Тільки нехай вірять, що Він живе і старается о них; також най вірять, що Отець, котрий післав був Його до них, сам має своє отцівське старанне над ними.

Віру і довіре набирається не тільки через досвід життя, але залежить від волі чоловіка. Хто чекає, аж буде сильний в вірі, аж його природна боязнь опустить, такий ніколи не отримає благословенств, які приходять через сильну віру і довіре; і походять з сильної волі бути вірним Господу.

Послідні слова Ісуса були, що Він сам був вірний у всім Богови, і що Бог любить Його. А слова: „Уставайте, підемо звітси,“ не означають тільки встати і пійти з одного місця на друге, але також: щось ділати. І Він знав, що має як раз зділати, і до сего діла був готовий.

Хотай Ісус вже повернув вдруге, то однак сі слова Його є дуже дорогі для Церкви, і кожний, хто зістав прийнятий за ученика Господнього, має іти за тими словами. Господь Ісус лишив свій упокій, мир, для цілої Церкви; їй то лишив Він сі потішаючі слова. Нині правда Слова Божого відділяє Церкву Господню від світа, але ніхто зних не живе сам для себе. Се діється головновід сего часу, як Господь повернув вдруге і кличе своїх учеників до спільної праці, як одно тіло.

*

* * *

ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРА

СВЯТКОВАННЄ ПОСЛІДНОЇ ВЕЧЕРІ — ЧАША РІЖНИТЬСЯ ВІД ПАСХАЛЬНОГО АГНЦЯ — ОБРАЗ І ДІЙСНІСТЬ ПОЛУЧЕННЄ РАЗОМ.

„Се є тіло мое, що за вас дається: се чинить на мою пам'ятку.“ — Лука 22:19.

Скінчивши оповідати ученикам о своїм другім приході, Ісус почав приготувлятися до свята Пасхи. Здається, Він не сказав їм, де буде святкувати Пасху, можливо тому, щоб не дізнався о тім Юда, і таким чином захоронив себе перед напастями фарисеїв. Коли прийшов „день опрісноків,“ коли треба було заколоти пасхальне агня, „Ісус післав Петра і Йоана, кажучи: Ідїть та приготуйте нам пасху їсти. А вони спитали: Де хочеш, щоб приготувити? На се Ісус відповів їм: Як увїйдете в місто, зустрїне вас чоловік, що буде вести в банку воду. Ідїть за ним до дому, до котрого він увїйде, і скажіть господареві дому: Каже тобі Учитель: де світлиця, щоб я їв пасху з моїми учениками? І той вам покаже гірницю (світлицю на поверсі) велику застелену; там приготуйте. (Лука 22:8-12) Вони пішли і так учинили.

Над вечір Ісус з своїми учениками увїйшов до міста. Як вони сидїли коло вечері, Ісус сказав: „Я дуже бажав їсти з вами сю пасху, перш ніж прийму муки.“ Він знав, що се буде останній раз, що Він може їсти пасхального агня з своїми любими учениками. Словами: „бажав я дуже,“ не мав Він на думці сказати, що хоче вже раз скінчити свою службу і терпіння; бо се означало би, що Він не має терпеливості і не піддається під волю Божу. Але хотїв сказати, що Він дуже бажав їсти з ними сего пасхального агня, позаяк знав, що сего вечера Він має сказати їм багато річей, яких до сего часу не міг. Між иншим хотїв їх поучити, що Він є пасхальним Агнцем, і що правдиве значїне пасхального агня може сповнитися тільки в Його смерті. Що сего вечера мав закінчитися вік жидівський, і що від тепер Бог вже ніколи не буде uznавати за добре святкованнє пасхального агня в тім значїню, як доси. Понадто від сего вечера отворяться нові і більші річи, котрих типом або прообразом був жидівський пасхальний агнець.

Знаємо напевно, що Ісус умер 14. Нісана, а пасхального агня спожив вечером перед тим. День у Жидів починався числити із заходом сонця. Коли вони їли,

Ісус певно пригадав їм, що ся вечера установлена на пам'ятку, як Ізраїль виходив з Єгипту, та яке значїне мав вихід з Єгипту для Ізраїльтян, а яке для Єгиптян: Виратувані Ізраїльтяни радувались, а Єгиптяни плакали і нарікали в смутку по утраті первородних дітей. Він певно пригадав їм, як кров агня захоронила первородних синів Ізраїльських перед смертю, та як спечене м'ясо агня покріпило їх до далекої дороги, а гіркі зілля додали апетиту.

В часі вечері Ісус став говорити о зрадї. „Істинно глаголю вам, що оден з вас мене зрадить.“ (Матей 26: 21) Правдоподїбно сказав тому, щоб Юду змусити, щоб раз рішився. При тім повторив слова Псалми 41: 9; „Хто їсть зо мною хлїб, підняв на мене п'яту свою.“ (Йоан 13:18) Почувши се всі апостоли стали питати: „Чи се я, Господи?“ а з ними і Юда, тільки що він, питаючись, назвав Ісуса „рабіном,“ учителем. Він ніколи не називав Ісуса „Господом.“ Ісус відповів йому по тихо: „Ти сказав єси.“ І вмочив кусок хлїба, подав Юді, щоб сповнилось виречене пророцтво, а також щоб дати Петрови і Йоанови знати, хто Його зрадить. Юда приняв умочений хлїб і зараз потім вступив в него сатана. Він опустив комнату і пішов, щоб зрадити і спродати свого Учителя.

Коли вони ще їли пасхального агня, Ісус взяв хлїб і, переломивши його, подав по часті кождому ученикови, кажучи: „Се єсть тіло мое, що за вас дається. Се чинить на мою пам'ятку.“ (Лука 22:19) З сего ученики зрозумїли, що від тепер Пасха має мати для них инше значїне. Вони зрозумїли, що Ісус хотїв їм тим сказати, що від тепер жидівська пасха перестає для них існувати, що від тепер вони будуть спільно ламати прїсний хлїб, нехвашений хлїб і будуть Його їсти неначе їсти Його, користати з Його тіла, з Його життя як чоловіка, котре Він за них віддасть, і се мають чинити на Його пам'ятку.

По вечері (коли з'їли пасхального агня) Ісус взяв чашу з вином і подав їм кождому, щоб напились з неї. Позаяк питтє вина не належало первїсно до ве-

чері жидівської пасхи, з сего слідує, що під тим крилося щось більше, не тільки на означення крові Агнця (Ісуса). Правда, вино означало Його кров, але також ще щось більшого. З бігом часу у Жидів прийнявся звичай пир вечері пасхального агнця уживати вина, і Ісус скористав з сего, і установив нову річ на свою пам'ятку, позаяк саме тепер Він в останнє святкував і споживав вечеру пасхального агнця, котрий був Богу приятний.

Пиття вина не належало зовсім до вечері пасхального агнця. Коли Ісус подав чашу ученикам, сказав: „Се єсть кров моя Нового Завіту, що за многих проливається на відпущення гріхів.“ (Матей 26:28) Се було першим дійсним степенем до Нового Завіту з Ізраїлем. Таким чином Ісус злучив і зв'язав з собою жидівську пасху, котра була першим степенем Завіта Закону, під котрим Ізраїль був осуджений, з їх Новим Завітом, під котрим вони знова повернуть до ласки у Бога і отримають життя.

Ученики напевно здивувались, коли Ісус назвав вино кровю і казав їм його пити; бо Ізраїльтянинові під карою смерті не було вільно нічого їсти, що мало в собі кров. (3. кн. Мойсея 17:10) Вони певно пригадали собі, що Ісус вже казав: „Если не будете їсти тіла Сина чоловічого і пити його крові не будете мати життя в собі.“ (Іоан 6:53) Але ні одного, ні другого вони тоді не розуміли, ані не могли тоді зрозуміти. Аж як зійшов на них святий дух, свята Божа сила, тоді вони зрозуміли, що Христос думав під сими словами. Пити кров, означало, смерть, умерти; і тому Ісус просив їх пити з Ним і умерти, як Він умер.

Ученики любили свого Учителя; вони повірили Йому і віддали себе Богу через Него, і випили чашу. По Апостолах, що були Жидами, можна було сподіватись, що вони знали, що Новий Завіт, як і всі прочі завіти, мусів бути затверджений, запечатаний кровю; а таке затвердження мусіло статись через принесення жертви. В св. Письмі не було сказано нічого, яко би Новий Завіт мав жертву, але тепер Ісус показав, що Він є тою жертвою. Що Він як той правдивий Агнец Пасхальний, котрий заравом був Божим Агнцем мав постаратись о кров на затвердження Нового Завіту, котрого Бог обіцяв Ізраїлеві. Через пиття чаші Ісус показав їм в образі, що вони (апостоли) мають ласку взяти участь враз з Ним в тій жертві.

Хотяй для Ісуса прийшла найважніша хвиля в Його життю, то ученики стали між собою сперечатись, хто буде більший в царстві. Але Ісус не судив по лицю. Він бачив їх, як вони в недалекій часі зрозуміють і подібно як і Він посвятаються зовсім Богу і будуть того самого духа, що і Він. Маючи се на думці, Він не звертав уваги на їх тодішний брак і самолюбство, а говорив о них як о таких, що перебувають з Ним в його спокусах. Дальше Він сказав їм, що вони будуть враз з Ним у царстві у великій славі і силі. „Ви є ті, що витревали зі мною в моїх спокусах. І я (завітую) в заповіті обіцяю вам царство, як завітував мені Отець мій царство.“ (Лука 22:28,29) Вони мали терпіти і умерти, як і Він, а будуть мати участь в його славі. Сими словами Ісус об'явив, що Бог заключив з Ним завіт, угоду.

Так отже бачимо три великі завіти, угоди, які Бог заключив: 1.) з вибраним народом, 2.) з Ісусом і 3.) з своїми „вибраними“, „Церквою.“ (до Римлян 9:4; 1. Петра 2:9) Тепер як раз почали здійснюватись всі часті типічного (Мойсейового) Закону, котрі остаточно (закінчаться тим, що) принесуть для Ізраїля всі благословення, які були приобіцяні їм під Новим Завітом з ними. І також, що сей Завіт приведе на світ насіння Авраама, певне число, громаду вибраних, котрих головою буде сам Ісус. (до Галат 3:29) Коли в день пятидесятниці зійшов на учеників святий дух або сила Бога, котра отворила їх розум, тоді вони почали бачити, що кожний, хто повірить Ісусу Христу і прийме Його за Спасителя, котрого Бог післав, такий буде подібний до первородних синів Ізраїля.

Так отже Ісус получив з собою події двох вечерів: (ночей); вечера-ночі в Єгипті перед виходом Ізраїльтян і сего, коли Він в останнє святкував свято Пасхи враз з своїми учениками, як Закон приписував. (2. кн. Мой. 12:42) Також Ісус получив події сего останнього вечера з далекою будучністю. Він дивився в перед до часу, коли Він і його вірні слуги будуть враз з Ним їсти і пити правдиве вино, се є, ввійдуть в радість Господа свого. Так отже вино на час представляло кров, се є, смерть, але воно мало ще друге більше значіння. Воно представляло радість, котра веселить серце Бога і чоловіка. Вже недалеко ся велика радість, коли Господь Ісус і його вірні слуги побачать себе лицем в лице.

ВИННА ЛОЗА

„Хто пробуває в мені, а я в ньому, той приносить багато овочу.“ — Іоан 15:5.

Коли Ісус розповів своїм ученикам, яке становище буде Він займати в царстві Божім а з Ним і його Церква, його вірні послідувачі, котрі будуть враз з Ним в домі його Отця, тоді показав їм на прикладі винної лози і її галузок, який тісний союз буде між Ним а ними, що будуть тими галузками.

Ісус сказав: „Я є винна лоза, а ви — галузки.“ Певне значіння сих слів Ісусових мало хто зрозумів. Ісус оповів своїм ученикам, що його Отець заключив з Ним

завіт або угоду; і пояснив їм її так: Божим наміром є спасти чоловіка; а виконати се спасення має зділати винна лоза (виноградина). Корінем і сею винною лозою є сам Ісус, котрий був насаджений, щоб виконати повисшу Божу ціль. Але, щоб винна лоза могла принести благословення, потреба, щоб були на ній галузки. В Ісусі було життя і право до життя; але Богу подобалося ще уложити, щоб невелике число людей були так тісно злучені з Ісусом, як галузки з винною лозою (І

з ві корінем) разом принесли благословення для людей.

Те саме учить Ап. Павло в своїм посланні до Коринтян (12:12), де доказує, що Христос, Мессія, Помазаник є один, хоча складається з багатьох членів. „Бо як тіло одно, а має багато членів, але всі члени одного тіла, хоча їх багато, становлять одно тіло, так і Христос.“ Павло кладе натиск на се, що він не учився у Апостолів; ані не прийняв від них вказівок або поучень щодо сего (до Галат 1:12), але що його поучив сам Господь Ісус, як і Йоана.

Вказавши на сю тісну звязь, Ісус сказав: „Отець мій є виноградар (винар); се значить, що винна лоза належить до Отця і є під Його впрост опікою. Се дальший доказ, що винна лоза і галузки служать для сповнення ціли, яку Отець назначив. Він сам вибирає, хто має бути сими галузками. Він буде дозирати над тим, щоб винна лоза принесла плоди такі, які Він схоче. Отець дав Ісусови учеників (Йоан 17:24), і Господь Ісус був над ними як пастир над вівцями, коло котрих мусів ходити, доглядати і учити неначе школярів. Але сей образ винної лози вказує на тіснішу звязь: Отець в особливий спосіб злучив їх з Ісусом, подібно як галузки є злучені з пнем дерева, а тут з виноною лозою. Для того Ісус сказав: „Кожду галузку на мні, що не приносить овочу, Він відтинає єї.“ (Йоан 15:2) А навпаки, кожду галузку, що приносить плід, обчищує її. Він доглядає єї і старається, щоб принесла більше овочів. З ножем в руці Отець ходить коло своєї винної лози. Деякі галузки, що могли би забрати сік, і таким чином були би на перешкод і грозна не були би так красні і повні, Він відтинає їх; а з тих галузок, що родять овочі, Він відрізує менчі галузки, щоб тамті могли видати як найповніший овоч.

Ісус сказав до своїх учеників: „Ви вже чисті (або обчищені) через слово, котре я говорив вам.“ (Йоан 15:3) Він знав, що вони не є чисті в тім значінню, щоб розуміли або щоб їх бажання були чисті; бо за хвили вони стали сперечатись, хто з них буде більший. (Лука 22:24) Але в тім значінню, що вони прийняли Його як такого, котрого зіслав Бог і через Него посвятились Богу і в душі відлучилися від світа. Ісус положив великий натиск на се, щоб показати їм, що вони з своєї сторони не заслужили собі нічим на сю ласку. Він сказав: „Не ви мене вибрали, а я вибрав вас і настановив вас.“ Через Слово; се значить, Ісус учив їх, і через його слово вони відлучилися від грішного світа, і очистились, неначе ножиці повідтинали від них непотрібні галузки (гріхи), щоб могли приносити овоч, плід для Бога. — Йоан 16:16.

Ісус показав їм дальше, як вони можуть приносити багато овочу для Бога. І показав їм на силу, яка буде в них, при помочи котрої вони будуть могли приносити овоч. Вони не потребують журитись, як видадуть овоч, бо се до них не належить. Вони мають тільки позіставати на Нім, як на винній лозі. Ся вказівка, порада Ісусова видалась для багатьох „так званих учеників“ Ісусових з а проста. Вони бажали показати се в спосіб більше величний для світа, і ділали, щоб показатись перед світом. В дійсности для багатьох, що пізнали дещо

члїну оп члїжєх яв ідїлю і вїдїдїх єдєн шюя иїжєд о Його слїдами, ставило велику трудність остатись звичайними, простими, правдивими послїдувателями: Вони бажали видавати овочі по своїй вїдїдї. Але на прикладї галузок на винній лозї бачимо, що галузка повинна передовсім старатись бути доброю галузкою. У природї галузка звичайна є пасивна, недїяльна, але тут не так. Обовязком галузки є позіставати на винній лозї. Сей, що хоче бути галузкою, мусить бути чинним так в серці, як і в розумї, бо інакше не буде перебувати в Христі. Мусить мати охоту і волю працювати для Бога.

Щоб показати, як галузка може приносити, і як принесе овоч, Ісус дальше сказав: „Коли будете пробувати в менї, і слова мої у вас будуть пробувати, то чого схочете, просїть, і стнеться вам.“ (Йоан 15:7) Без сумнїву, се відноситься до родження овочів. Сї слова показують, що ученик, хочачи бути галузкою на винній лозї, має не тільки старатись, щоб до галузки напливав з винної лози сік, житє для грозна, але також він має старатись зі всіх сил працювати яко слуга Божий. Тому, хто є прийнятий Богом, не вистарчає сказати: „Я є в Христі,“ і заложити руки і сидїти, чекаючи, коли Бог нагородить. Але вірний ученик є той, котрий дбає о славу свого Господа і буде старанно глядати в Слові Божім і переконуватись, що є „покармом на час слухний,“ і рївночасно буде виконувати все, що Бог записав в своїм Слові, і що обявив своїй Церкві. Хто не чинить сего, сей не є „в Христі.“

Перебувати в Нім, означає, если хто цілковито підчинив свою волю Богу і уважає сповняти Його волю за найважнїший обовязок в своїм життї. Се означає, що такий розумїє добре, що Ісус є Головою для своїх учеників і понад все. Се також означає, що такий буде зі всіх сил старатись бути в найтіснішій звязї зі святыми. Хто каже, що перебуває в Христі, але не хоче жити з товаришами по вірі, сей ошукє самого себе, або старається ошукати других. Хто не може погодитись із своїми братами, такий сей час повинен поважно застановитись над собою і над своїм станом. Сим не хочемо сказати, що кождий серед яких би там не було обставин мусить жити в гармонї з тими, з котрими стикається. Бо часто приключается, що більшість в класї не є в гармонї з Церквою взагалї. Тільки у вірних перебуває Ісус. Він журиться потребами кожного вірного ученика. Для таких Він має подостатком соку або життя (для грозна). І кождий бачить, що такі живуть у Нім, а Він у них.

Хто так перебуває на винній лозї, такий о що тільки попросить Бога, дасть йому Бог. Не треба зараз розумїти, що ми хочемо сказати, що такий буде просити о якусь річ, що є на небесах або глибоко в землї, але, що він буде просити о се, що може йому помочи при приношуванню овочу. В своїх молитвах такий повинен просити о се, що починається до його духового зросту або до лучшого розуміння Слова Божого або, щоб міг щирїше служити Богу і старатись Його прославляти.

Що то за овоч, що виноградар так дуже хоче його мати, і задля сего кладе стїльки старання коло галузок?

Часто думали, що сим овочем є се, що ап. Павло називає овоч духа; іменно: любов, радість, спокій-мир і прочі ласки, благодати, котрих потреба до вироблення повного характеру, до праведности. Але такий погляд є тільки в часті добрий, а скорше мож сказати є блудний. Є велика різниця між овочем духа а овочем винної лози.

Бог насадив винну лозу на се, щоб через ню цілий світ довідався о Бозі; щоб люде могли спізнати Його, а спізнавши, могли радуватись сими благословеньствами ласки і привернення (реституції), котрі Бог давно обіцяв, а котрі були заховані в тайні і „в своїм часі (відкриті) обявлені Його Сином. Овоч винної лози збогачить обильно світ і принесе йому велике благословенне. Коли люде дізнаються о доброті і о любові Божій, тоді їх очи отворяються; і спізнають, що були в блуді і звернуться до Него. Ось, як про се писав прор. Ісаія: „Яков корінь залується, пустить галузку і зацвितе Ізраїль та й наповнить плодами вселенну.“ — Ісаія 27:6.

Овоч духа не несе пізнання Бога по всій вселенній. Церква отримала святого духа (свату силу) на се, щоб мала силу і взріст у тих річах, котрі противляться природному чоловікови, а котрі становлять житте правдивого ученика. Святий дух був даний на се, щоб ученик, галузка, міг статись таким, щоб був доброю галузкою на винній лозі, міг статись совершенним орудем при виконуваню Божої ціли або пляну. Діланне святого духа в серці і в умі ученика показується в тім, що ученик пізнає Бога і радується з того. Але коли святий дух скінчить своє діло в Церкві, тоді овочів буде подостатком, і всі люде урадуються і будуть жити.

Ісус сказав: „Я є правдива винна лоза.“ Сі його слова кажуть заключати, що є ще другі винні лози, котрі мусить ся супротивити йому або з ним порівнувати. Та ні в одній з них не можемо знайти сего, що може дати Божа винна лоза. Ученики добре розу-

міли, що Ізраїль як нарід був винною лозою, котру Бог насадив. Бо Бог сказав о них, що Він випровадив їх з Єгипту і насадив їх в своїм краю яко зовсім добру винну лозу. (Псал. 80:8-15) Але вони відпали від Бога і родили тільки дикі грозна. І тому Бог дозволив диким лісовим звірам, Ассирійцям і другим поганським народам доптати по своїй винній лозі.

Тому отже у Ізраїля не можна було найти доброго овочу, доброго грозна, котре розвеселило-б серце Бога і серце чоловіка, як тільки в Нім, в Ісусі. Ще була вина лоза Содомська, що означало похоти і розкоші світа, котра родила гіркі ягоди. (5. кн. Мойсея 32:32,33) Також була дика винна лоза, що росла то тут то там по узбочах гір Ізраїльських, що родила отруту. Юшку з таких грозн дали їсти синам пророчим, котрі скоштувавши, закликали до Елисея: „смерть у казані, чоловіче Божий!“ (2. кн. Царів 4:40) І є ще виноградина земна, котра родить сей злий і поганий овоч, котрий саме тепер зжинається, щоб вкинути його в виноток гніва Божого. (Одкритте 15:15) Сю виноградину насадив диявол, а люде охочо стали коло неї ходити, бажаючи зазнати радости так, як їм буде до впадоби, і не зважаючи зовсім на волю або бажанне свого Творця.

Під тим прекрасним образом правдивої виноградини Ісус показує, яка тісна звязь існує між Ним а Церквою. Він сказав ученикам, що Він полюбив їх так, як Отець полюбив Його. І тому від тепер вони не будуть зватись дальше слугами, а будуть його приятелями, друзями. Він не буде довше уважати їх за слуг, позаяк Він сказав їм все, що чув у свого Отця. Если його заповіди і любити себе взаїмно, то будуть приносити плід, овоч Богу і будуть так прославляти Його імя. Вони отримують його житте (стих 4); його любов (стих 9); його радість (стих 11).

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст на 11. Лютого 1925.

„Не журіться, бо радости перед Господом, се піддержна ваша.“
Неемія 8:10.

Текст на 18. Лютого 1925.

„Благословлю Господа по всяк час, без устанку хвала його буде в устах моїх.“ — Псалма 34:1.

Хто уповас на дорогоценні обітниці, хто живе близько Господа, і хто оказує в собі овочі духа, сей кожного часу отримує радість і потіху від Господа. А волею Божою є, щоб Християнин ділився сею даростю з другими, щоб і вони потішились. В міру сего як і ті отримують потіху, Християнин сим прославляє свого Господа.

Прославляти, означає, узнавати і проповідати всім о совершенностях Господних, о його предивних прикметах; і сим чином прославляємо і возвеличуємо його імя. Коли ми отримали благословенне від Господа, наше серце бажає оповісти другим людем о його великій пляні, як Він обявив його, і як сей свій плян Він виконає на благословенне цілого людського роду.

Той, що є в смутку, а бачить Християнина, як він радується в Господі і прославляє його, если є понірного серця, отримає з сего радість і для себе. Бо правдиве прославлення Бога впливає на других людей. Благословенний є той, що прославляє Бога, але отримує також благословенне і той, хто бачить се.

Давид, котрий головно для добра Церкви писав, в прекрасних словах так о тім говорить: „Благословлю Господа по всяк час, без устанку хвала його буде в устах моїх. Господом хвалитись буде душа моя; почувуть се смирні і возвеселяться. Звеличайте Господа вкупі зо мною, і вознесім імя його! — Псал. 34:1-3

В міру сего, як хто оказує віру і довіре до Господа, сама його присутність і його діла, які виконує для Царя, будуть голосно прославляти Господа.

Мусимо зауважати, що хто не старається служити Господеві і не прославляє його, він сам не має радости в собі. Хто займає дрібницями, пустою бесідою або обмовами, сей напевно не є щасливий ані вдоволений, а тим менше веселий. О, коби такі спізнали ласку, яка їм надаряється, і наділи на себе прекрасні одежи слави і стали прославляти.

Християнин повинен тепер бути повний святого духа і радуватись в Господі і прославляти його і з кожним днем щораз більше пізнавати, що радіщі перед Господом, се його сила!

Текст на 25. Лютого 1925.

„Звіщайте між народами: Господь царює! Круг земний стоїть твердо, не захитається! Господь судить народи у справедливости.“ — Псалма 96:10.

Текст на 4. Марця 1925.

„Я сам — ваш утішитель.“ — Ісаія 51:12.

Житте се найдорозша річ для кожного розумного сотворіння. Бажанне життя вляв в серце кожного сам Бог. На саму думку

стратити життя, повстає страх в серці чоловіка. Боянь, щоб не стратити життя і сего, що помічне життю, повстримує деяких, і тому відтягаються від обов'язку проголошати царство Боже. Боязь перед чоловіком стається лалкою для них.

Наш Бог є любов. Він є Богом потіхи. Він все учинив, і ділав все з любови до нас. Він хоче сего, щоб ми пізнали Його і його возлюбленного Сина. Если се учинимо, отримаємо дуже велике благословенне. Ісус сказав: „А життє вічне є в тому, щоб знали Тебе єдиного правдивого Бога і Ісуса Христа, котрого Ти післав.“ — Іоан 17:3.

Чим більше поглиблюємося в Слово Боже, тим більше пізнаємо цілковиту безкористовність Богу і Його любов до всіх його сотворінь. Чим більше відслоняється нам красота його плану, тим більший подив і вдячність наповняє наше серце. Наш О-

тець є від віків; Він дає нам житє с. Коли ми пізнаємо Його безкористовну любов, ми наповняємося Його духом, і з сеї причини ростемо на подобу його возлюбленного Сина. Ми пізнаємо, що всяка потіха походить від Него. З його Слова пізнаємо, що Він жєлає собі, щоб ножда дитина була потішителем. Він показав нам дорогу, як можемо статись потішителями для других. Если будемо вірно поступати сею дорогою, се запровадить нас до вічного жи тя: а тим самим станемося деревами праведности, деревами Його городу, котрий Він насадив, щоб ми несли потіху другим людям. Та при тім мусимо пам'ятати, що все, що маємо, чим мис або чого надіємось, се маємо з ласки від нашого небесного Отця, котрий є Отцем милосердя і Богом всякої потіхи.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

¹⁴⁴Палення за Табором жертви за гріх так бичка як і козла представляє погорду, з якою будуть споглядати на жертву сі, що не зложили сльобу поєднання з Господом, се є, невірющі так між християнами як і поганами; але найбільше ворожого духа оказував Ізраїль з імени, так тілесний як і духовий. 1.) Бог узнає і ми можемо бути певні, що і наш Первосвященик також узнає жертву Тіла Христового як пахуче кадило, що передістаєсь аж до ублагальні. 2.) Котрі узнають жертви святих, представлених через товщ козла Господнього принесеного на жертву за гріх на мідянім жертівнику, і котрі розуміють, що їх пожертвовање самих себе є приятне Богу, таких нема багато, ні! то тільки сі, що йдуть слідом за своїм Учителем і посвятили себе на жертву, сі тільки узнають се. 3.) Хто уважає сі жертви і їх самовідреченне тільки як „сміте і омети сего світа“, належить до кляси, котра є далеко від Бога, — є Його „ворогами через свої злі учинки.“ Вони є ті, о котрих наш Спаситель предсказав: „Вони будуть казали на вас усяке лихе слово не по правді, задля мене.“ — Мат.5:11

¹⁴⁵Яка з сего наука? Ся, що як довго ми самі є правдивими жертвователями в Святая, або правдивими „домівниками віри“ на Дворі, не будемо безчистити тих, що є правдивими жертвователями в теперішнім часі. Не засліпять нас ні злість ні ненависть, заздрість або негода до того степеня, щоб ми не могли бачити жертв, котрі Бог приймає. Щож тоді скажемо о тих колишних наших братах, що брали участь в тих самих жертвах і приносили жертви на тім самим золотім жертівнику і були товаришами чину царського священства, а нині так змінились, оволодів ними такий противний дух, що можуть безнастанно говорити зле о своїх священниках товаришах! По правді, мусимо боятись о них (Жид. 4:1), що вони покинули Святая і Двір і вийшли поза всякий обсяг злуки з Богом, пійшли в надвірню темноту. Ми повинні чинити все в нашій силі, щоб їх навернути (Яков 5:20); але на жаден пад не сміємо опускати Святая і відплачувати злим за зле. Ні! Всі, що хотять остати вірними священниками, мусять йти слідами великого Первосвященика, і любити своїх ворогів і чинити добре тим, котрі їх переслідують. Вони мусять наслідувати Його, „котрий злословлений, не злословив і коли страждав, не грозив, а переслав Сему, що судить праведно.“ — 1. Петра 3:23.

¹⁴⁶Козел Господень представляв всіх послідувателів, що згромадились в Господнім маім стаді. Вони всі є собі подібні, всі йдуть тою самою вузкою дорогою; так, що є правдою о громаді як о цілости, се є правдою і о кождім з осібна. Дятого козел Господень представляв кожного жертвователя і його жертву, з виімкою, що цілість мусить бути доповнена і жертви всіх мусять скінчитись, заким буде предложена на ублагальни кров козла, котрий заступав ціле тіло Христове.

¹⁴⁷Кропленне кровю на ублагальни і перед нею відбувалось в виді хреста, котрого верх або голова починалась на ублагальни. Се бачимо з опису: „І-взьме крові . . і бризне з пальця свого на віко (ублагальню), зпереду, на схід сонця (в сторону завіси), і перед (з переду) віком“. В сеї спосіб скінчено приносити жертву за гріх Ізраїля, се є бичка за священників, котрі становили тіло Первосвященика, домівників віри сего віку; і козла „за людей“, се є за Ізраїля, котрий був прообразом всего світа, а котрий в будуччині скористає з спосібности і спізнає і станеться людом Божим.

¹⁴⁸З того бачимо ясно, що цілий Євангелський вік є віком терпіння і смерти для тих, що жертвують людську, земську природу, аби отримати духову, небесну. Скоро тільки Ісус доконав свою жертву за своє тіло, за свій дім і предложив її перед Отцем по своїм вознесенню, сейчас Отець показав наглядно, що прийняв її, іменно в пятидесятницю зіслав свого духа на представителів церкви Христової, на його тіло, його дім. Тоді ввійшло на церков Боже помазанне, Святий дух, (представлений символічно через святий олій помазання) і від сего часу воно перебуває безнастанно на всіх живих членах тіла Первосвященика і не потребує повтарятись: бо кождий окрещений в Христа, як член його тіла, тим самим окрестився в його святого духа, духа, котрий оживляє кожного члена сего тіла.

¹⁴⁹Се зісланне Святого духа було знаком, що Бог прийняв тих віруючих в Ісуса, котрі посвятились і ждали, після розказу їх Учителя, на прийаттє їх жертв через Бога Отця (првемних в Улюбленім) та на сплодженне їх за синів через духа всиновання. Сей прихід Святого духа, Господньої сили або „руки“, в день пятидесятниці, був показаний в прообразі (стих 15) через Первосвященика, коли він виходить з Намету і кладе свої руки на козла Господнього і убиває його. По-

лібно як дух Отця дав силу Ісусови виконати все, що було представлено через убитого телця-бичка, так також той сам дух, сила або вплив Бога, вплив або дух правди, через Ісуса Христа дає силу класі козла Господнього розпяти себе як людину, убити козла, усмертити діла тіла в надії отримати за се обіцяну славу, честь і не-смертєльність божественної природи, як нові сотворіння в Христі.

¹⁵⁰Тому то приміром ап. Павло, маючи духа свого Вождя і Голови, міг уважати все за страту для себе і за смітє, аби тільки статись членом Христа і бути в Ньюму. Натхнений сею надією і духом, він міг сказати: „Жию (як нове сотворінє) я, але вже не я (старий чоловік, представлений через жертвенного козла).“ Він був знищений під наругою і погордою світа, се є за табором. Всі свої *земські* привязання і сили Павло жертвував Богу, як живу жертву. Дятого від сего часу жив в ньому Христос, надія слави, се є *Христовий ум*, котрий розпинав і тримав під собою його оправдане людське тіло з його склонностями і бажаннями.

¹⁵¹Хотяй в дійсности Павло жив на світі, однак він не був із світа і до сего степеня було се правдою, що міг сказати: „А що живу тепер у тілі, то живу *вірою* в Сина Божого.“ (Гал. 2:20) Так є, через віру він ставсь новим сотворінєм, до котрого належали надзвичайно великі і дорогочінні обітницї Божественної природи, если остане вірний. (2 Петра 1:4) Він жив в стані Святая, кормився покладними хлібами і безнастанно освічувало його світло з золотого світильника. Стримавши в сей спосіб знанє і силу він був в можности приносити кадило приємне Богу через Ісуса Христа. Се є жертва апостола Павла була приємна Богу через се, що її була приписана також заслуга Ісусова. В сей спосіб він завсїгда відавав *на жертву* свою природу козла; не тільки умертвляв він свою волю, але о скільки се було можливо він підчиняв своє тіло під нову волю. Так само ділали і другі члени громади Господнього козла, хотяй другі не були так широко знані. Жертва Павла видала з себе дуже багату вонь; його жертва була дуже солодкою вонею для Бога, однак вона, подібно як і наші жертви, не була приятна Богу зі згляду на свою вартість, тільки через се, що була приношувана в Христі і отримувала свою заслугу із заслуги Христа, нашого Відкупителя, се є була приношена на Золотім Жертівнику.

¹⁵²Так як козел доповняв се, чого бракувало іще до жертви за гріх, доповняючи цілковито жертву, розпочату через бичка-телця, так також мале стадо, йдучи слїдами Христа, доповняє се, чого не доставало терпінням Христа, се є „доповняє недостаток горювання Христового“. (Кол. 1:24) Не, якоби наші жертви мали самі в собі вартість, яку мала жертва нашого Спасителя, бо Він одинокий був совершенний і надавався на жертву викупу за гріх: але наші жертви можуть бути прийняті тільки через його заслугу, нам приписану, оправдавши нас насамперед; а тоді через ласку, котра зволяє, аби ми оправдані могли приносити себе в жертву *враз із* совершенною жертвою нашого Спасителя, нам як членам його тіла, дась нагода терпіти *враз із*

Христом, аби ми в кінці могли мати участь в його славі, се є також брати участь в його будучім ділі благословення всего людського роду, уділяючи йому ласки і спосібности привернення.

¹⁵³Мусить прийти колись година, коли жертва послїдного члена козла Господнього буде довершена і жертва за гріх скінчиться раз на все. А що ми тепер є на укінченню Дня Примирення і що тепер приносять ся в жертву послїдні члени сего козла Господнього, ми сильно віримо в се, як показують ясні докази, де инде дані, що в короткім часі послїдні члени сеї громади, се є тіла Христового, перейдуть поза другу завісу, се є покинуть звичайне тіло—умруть, і перейдуть до совершенної духової природи, котра вже розпочалась в новій волі і в новім умі, котрі вже тепер управляють їх смертельними тілами. І не тільки се, але сі вірні мають обіцяну найвишшу духову природу, „божественну природу.“ —2 Петра 1:4.

¹⁵⁴Перехід поза другу завісу означає для тіла те саме, що і для Голови: іменно, предкладати кров козла означає те саме, що предкладати кров бичка-телця. Тіло Первосвященника (се є Первосвященик) переходячи через другу завісу, маючи кров козла, представляло перехід тіла Христа, цілковито поза людський стан, до совершенства божественної природи, коли ми будемо подібні Ісусу Христу, котрий тепер є „образом особи його (Отця).“ О благословенна надіє! „Пробудившись, буду образом Твоїм насичатись,“ пророчо було сказанє се о Ісусі, і як величава є ся обітниця: „подібні йому будемо!“ —Жид. 1:3; Рим. 8:29; Пса. 17:15; 1 Йоан 3:2.

¹⁵⁵Если будемо могли досягнути сю нагороду, до котрої біжимо, щастє наше буде совершенне і так —

Най же згине всяка пиха

Всьо, що земське, не для нас.

Ах! як красне є се небо,

Що Господь прирїк для нас.

¹⁵⁶Первосвященик увійшов з кровю до Святая Святих, се показує ясно, що жертва *тіла* „за людей“ буде предложена перед Бога, як се представлено через кров козла, котрою кроплено убогальню. „І відправить поцуту [учинить примиренє] за *святиню* задля нечистот у синів Ізраїлевих і задля переступів їх по всім гріхам їх; і те ж саме вчинить про Соборний Намет, що між ними, серед нечистот їх.“ —3 Мойсея 16:16.

¹⁵⁷Коли сю жертву предложиться перед Бога, Він її прийме за „людей,“ так як була принята жертва нашого Вождя за „Нього самого і за його дїм.“ Так буде довершене діло помирненя. Гріх і осуд всіх будуть цілковито покриті, а велике діло, аби удалити світові величезних успіхів помирненя, сейчас наступить, подібно, як по прийнятю жертви Ісуса, зійшло благословенне в часі пятидесятницї на (його) тіло, скоро тільки Він перейшов поза завісу тіла, і „самим собою обмив наші гріхи“ на небесній „ублагальні.“ —до Жидів 1:3.

¹⁵⁸Кропленне кровю всіх річей показувало, що кров є *новим* задоситьучиненєм і вказувало також, що се, що опісля чинено з козлом віддушальним, не було частю жертви за гріх і не було потрібне, аби доконати „поє-

днання. Тому мусимо бачити в нім якийсь інший предмет і яесь друге значінне.

КОЗЕЛ ВІДПУЩАЛЬНИЙ

¹⁵⁹ „А як скінчить покуту за святиню [Святая Святих], і за соборний Намет [Святая], і за жертівник [на Дворі], та приведе козла живого; і положить Арон обидві руки свої на голову козла живого [випущального козла], та й признає над ним всі беззаконня синів Ізраїлевих [представляючих світ] і всі переступи їх, по всім гріхах їх; і положить їх козлови на голову, тай випустить його рукою певного чоловіка [до сего надаючогося] в степ.—3 Мойсея 16:20-22.

¹⁶⁰ Як було вже сказано передше, ми розуміємо, що той відпущальний козел, котрого припроваджено на жертву wraz із козлом Господнім, але не був пожегтований і не пішов за приміром бичка-телця, представляв сю клясу Божих людей, котрі учинили слюб умерти для світа і пожегтовувати свою оправдану людську природу, але не дотримали і не доконали жертв, яких доконати з'обовязалися слюбом. Сей козел не представляє сих, що то „вертаються до своєї погібелі,“ або сих що то як безрога валяється в болоті гріха (Жид. 10:39; 2 Пет. 2:22), тільки таку клясу людей, що стараються уникати гріха, жити морально і почитати Бога; однак дбають також о славу і ласку світа, се як раз втримує їх, аби не принесли в жертву для Господа і Його справи своїх земських прав.

¹⁶¹ Ся кляса відпущального козла існувала через цілий Євангелський вік. Сей оден козел і все, що робили з ним при кінці Дня Примирення, представляло загалом кожного поодинокого члена сеї громади в часі сего віка, хотяй властиво се представляло членів сеї громади, живючих при кінці віка жертви. Пригляньмося найперше, як Бог задумав поступити з членами сеї громади, котрі будуть жити, коли діло приношення жертви за гріх скінчиться, се є з послідними членами громади відпущального козла, а тоді побачмо, як сей образ можна буде пристосувати до попередних членів тої самої кляси.

¹⁶² Памятаймо, що ми займаємось тепер річами, що будуть в будучности, коли жертва за гріх вже буде докінчена. Козел Господень не є іще цілковито спалений, з чого слідує, що мале стадо, се є тіло Первосвященника, не перейшло іще поза другу завісу, до стану духової совершенство, а особливша діяльність із живими з громади відпущального козла не розпочнеться аж опісля.

¹⁶³ Другі місяця єв. Письма (Одр. 7:9, 13-17 і 1 Кор. 3:15) говорять нам, що там буде „велике множество,“ котрі в часі сего віка вступили на перегони о велику нагороду, аби бути спів-наслідниками з Ісусом, і котрі не видержали „так бічи,“ аби се осягнути. Сі, хотяй відкинені відносно до нагороди (1 Кор. 9:27), однак все таки Бог їх любить, бо в своїм серці вони люблять правду а не гріх. Длятого Бог в своїм провидінню, котре оказує через різні обставини життя, буде провадити їх через „велике горе,“ і в сей спосіб нищить їх: „видає такого сатані на погібель тіла, щоб дух спасся в день Господа Ісуса.“ (1 Кор. 5:5) Вони жертвували себе Богу через Ісуса, котрий приписав їм свою заслугу; Бог

приняв се посвяченне-пожегтованне і *узнав* їх, відповідно до їх слюбу, за умерших як людські єства, а живих, як *нові*, духові сотворіння. Але через се, що вони занедбали виповнити слюби само-пожегтовання, вони виключили себе зпоміж царського священства, се є бути членами *тіла* Христового. „Кожду вітку [галузку] в мене, що не родить овощу, відтинає її.“—Йоан 15:2.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

55) Що представляло паленє за Табором скіри мяса і т д козла? § 144; до Колос. 1:21; Матей 5:11.

56) Чи всі послідувателі Христа, що надіються мати участь в Його славі, мусять сподіватись зазнати такі самі терпіння, ганьби і пониження, що і Голова? Матей 10:24,25; § 144. Наведи які інші місяця єв. Письма, які знаєш.

57) Як можемо виходити до Него поза Табор? § 138 і 139; до Жидів 13:13.

58) Яка кляса тільки може оцінити гідно ціну жертв громади козла Господнього? § 144; 1 Корин. 2:9-14.

59) Хто ще може оцінити її до певного степеня? § 144.

60) Яку маємо науку з того всего? § 145; до Жид. 4:1; Яков 5:20; 1 Петра 2:23.

61) Чи можливо, щоб ті, що вступили на Двір і також до Святая, могли назад вийти або бути виклинені з одного і другого місця? § 145; до Жидів 6:4-8; 10:26-31.

62) Чи годиться тим, що є в Святая злословити тих, що опустили Святая або і Двір? § 145; Юда 9.

63) Що означала убогальня? § 142; 3. Мой. 16:14,15; до Римлян 3:25.

64) Чому Арон кропив кровю бичка убогальню сім разів? § 142.

65) Яке ало значінне, що святий дух був даний в день пятидесятиці для посвятившихся для Господа? § 147

66) Чому дух не міг бути даний ученикам перед днем пятидесятиці? § 147.

67) Як хрещенне святим духом в день пятидесятиці було позначане в прообразі? § 148; 3 Мой. 16:15.

68) В який спосіб Господь міг виконати вірно свій слюб жертви аж до смерти? і при помочи якої сили кождий член Його тіла буде також в спроможі? § 149.

69) Чому слова апос. Павла можуть бути правдиві: „Живу уже не я, а живе Христос у мені“? § 150; Гал. 2:20; Фил. 3:8-10.

70) Чим поживались і кормились посвячені послідувателі Господні, будучи в стані Святая? § 151.

71) Чи наші жертви, як членів тіла Христового, мають заслугу самі із себе? § 151; Кол. 1:24; Гал. 5:17; Пс. 49:7.

72) Чи прийде день, коли жегтованне скінчиться? § 153.

73) Чи той день є близько? § 153.

74) Яка славна орода обіцяна при кінці дороги? § 153; 2 Петра 1:4.

75) Що буде означати для правдивих святих Господних вхід поза другу завісу? § 154; Жид. 6:19,20.

76) Що в скорі прийде, скоро громада козла Господнього предложит свою кров (посвячене житте) перед Отця, коли послідний член перейде поза завісу? § § 156,157; 3 Мой. 9:22,23.

77) Чому всі річи в прообразі були кроплені кровю? § 158.

ВІДПУЩАЛЬНИЙ КОЗЕЛ

78) Опісля, як кинено жереб, що робили з живим козлом? § 159; 3 Мой. 16:20-22. Що означают слова (3 Мой. 16:21), що Арон клав свої руки на голову відпущального козла та визнавав над ним всі беззаконня синів Ізраїля і всі їх переступи у всіх їх гріхах, кладучи їх на голову козла? С'09-204.

79) Кого представляв живий або відпущальний козел? § 160. Одр. 7:13-15.

80) Чи сей козел представляв також свідомих грішників? § 160.

81) Як довго існувала кляса козла відпущального? § 161.

82) Чи ся кляса як така дійде до совершенства як довго іще є в тілі який член з кляси козла Господнього? § 162.

83) Чи Господь любить членів козла відпущального? і що буде ділати з ними, аби їх очистити? § 163.